ROK XVII. WRZESIEŃ 1931.

PRZEGLĄD ADWOKACKI

ORGAN KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

WYDAJE: WYDZIAŁ IZBY ADWOKACKIEJ.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA GOŁĘBIA L. 6. — TELEFON 1055

TREŚĆ NUMERU:

I.

Na zasadzie uchwały Wydziału Izby adwokackiej w Krakowie z dnia 10-go lipca i 25-go września 1931

odbędzie się

dnia 17 października 1931 o godz. 4 popoł. w Krakowie

w sali Krakowskiego Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń, ul. Basztowa L. 8

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

z następującym porządkiem dziennym:

1. Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia z 12 lipca 1930 i z 13 grudnia 1930.
2. Sprawa projektu ustawy o ustroju adwokatury.
3. Sprawozdanie Wydziału i Rady dyscyplinarnej z czynności za rok 1930.
4. Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1930.
5. Uchwalenie budżetu, wysokości wpisowego, wkładki rocznej i dodatków za kandydatów adwok. na r. 1931. Wniosek Wydziału co do przeznaczenia funduszu grzywien dyscyplinarnych.
6. Sprawozdanie Kasy Samopomocy adwokatów i aplikantów adwokackich krakowskiej Izby adwokackiej.
7. Utworzenie funduszu — koleżeńskiego ubezpieczenia.
8. Wybór uzupełniający 1 członka Wydziału na 1 rok.
9. Wybór Prezydenta Rady dyscyplinarnej, II Wiceprezydentów Rady, 6 członków i 3 zastępców członków Rady oraz Prokuratora Izby — na lat 3
10. Wybór egzaminatorów do egzaminów adwokackich — na lat 3.
11. Propozycje co do wyboru egzaminatorów do egzaminów sędziowskich — na lat 3.
12. Załatwienie odwołań i zażaleń.
13. Dopuszczalność wnoszenia przez adwokatów środków prawnych od orzeczeń o wysokości kosztów sądownie przyznanych.
14. Wnioski i interpelacje.

Każdy członek Izby winien przybyć na Walne Zgromadzenie. W razie niemożności przybycia, winien członek Izby w Krakowie zamieszkały, usprawiedliwić swoją nieobecność pod rygorem §§ 6 i 7 regulaminu.

Wiceprezydent:

Dr. Edmund Fischer.

WYKAZ KOLEGÓW,
w miejsce których mają nastąpić wybory:

A) Wydział:

Wybór uzupełniający 1 członka Wydziału nastąpi w miejsce adw. Dra Zygmunta Marka, który zrezygnował z wykonywania adwokatury.

B) Rada dyscyplinarna:

1) Ustępują:

Prezydent: Dr. Łazarski Stanisław.

II-gi Wiceprezydent: Dr. Gabryelski Józef.

Członkowie: Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Krygowski Stanisław, Dr. Landau Filip, Dr. Landau Ignacy, Dr. Lewandowski Karol, Dr. Miksiewicz Tadeusz.

Zastępcy członków: Dr. Jakubowski Tadeusz, Dr. Ujejski Marjan, Dr. Wasilkowski Ludwik.

2) Zmarł: Prokurator Izby ś. p. Dr. Federowicz Tadeusz.

C) Egzaminatorowie dla egzaminów adwokackich:

Dr. Fischlowitz Leon, Dr. Fischer Edmund, Dr Gabryelski Józef, Dr. Gross Adolf, Dr. Jakubowski Faustyn, Dr. Kosch Teodor, Dr. Lachs Zygmunt, Dr. Landau Ignacy sen., Dr Lauer Ignacy, Dr. Miksiewicz Tadeusz, Dr. Skąpski Józef, Dr. Sternbach Edward, Dr. Szado Ignacy, Dr. Trammer Jerzy.

D) Egzaminatorowie dla egzaminów sędziowskich:

1) Ustępują:

Dr. Fischer Edmund, Dr. Fischlowitz Leon, Dr Kosch Teodor, Dr. Kwieciński Tadeusz, Dr. Nadel Maksymiljan, Dr. Rowiński Stanisław, Dr. Steinberg Józef, Dr. Skąpski Józef, Dr. Trammer Jerzy.

2) Zmarł: błp. Dr. Meisels Adolf.

II.
SPRAWOZDANIE
z Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie
z dnia 12 lipca 1930.

PROTOKÓŁ
z dnia 12 lipca 1930

spisany z przebiegu Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie, odbytego w sali Starego Teatru w Krakowie.

Początek o godz. 4-tej popołudniu.

Przewodniczący: Wiceprezydent Izby adwokackiej Dr. Edmund Fischer.

Protokołuje: Sekretarz Izby Dr. I. Gross.

Przewodniczący skonstatowawszy komplet, w szczególności obecność 121 adwokatów, otwiera Walne Zgromadzenie.

Na wstępie Przewodniczący poświęca wspomnienie pośmiertne zmarłym Kolegom, których pamięć uczcili obecni przez powstanie z miejsc.

Odczytano pisma Kolegów, którzy usprawiedliwili swoją nieobecność, co przyjęto do wiadomości.

Przystąpiono do porządku dziennego, ustalonego uchwałą Wydziału Izby z dnia 16-go maja 1930, a ogłoszonego w Numerze czerwcowym Przeglądu adwokackiego z 1930 r.

ad 1) porządku dziennego:

Uchwalono zaniechać odczytania protokołu Walnego Zgromadzenia z 22 czerwca 1929, a to ze względu na to, że protokół

ten wydrukowany w Przeglądzie adwokackim z czerwca 1930 r. rozesłany został wszystkim członkom Izby.

Następnie protokół ten dla braku zarzutów przeciw jego osnowie przyjęto do wiadomości.

ad 2) porządku dziennego:

Przewodniczący powołuje się na treść sprawozdania z czynności Wydziału i Rady dyscyplinarnej za rok 1929, którego szczegóły objęte są Przeglądem adwokackim z czerwca 1930 r., rozesłanym Kolegom i otwiera dyskusję nad tem sprawozdaniem.

Gdy nikt nie zabrał głosu co do tego sprawozdania i nikt nie podnosił zarzutów przeciw jego osnowie, Przewodniczący ogłosił, że sprawozdanie to uważa za przyjęte do wiadomości.

ad 3) 4) 5) porządku dziennego:

Referent Dr. Landy przedstawia sprawozdanie z dochodów i wydatków za rok 1929, preliminarz budżetu na rok 1930, jak we wydrukowanym Przeglądzie adwokackim z czerwca 1930 oraz wnosi zgodnie z uchwałą Wydziału o uchwalenie należytości za wpis na listę adwokatów w kwocie 60 zł., wkładki głównej w kwocie 60 zł. rocznie, dodatków za kandydatów adwokackich w kwocie 30 zł. za pierwszego, 60 zł. za drugiego, 90 zł. za trzeciego itd. o ile wpisani są równocześnie.

Nadto wnosi o przekazanie wszystkich grzywien dyscyplinarnych, które w roku 1929 wpłynęły, Kasie Samopomocy, wreszcie przedstawia sprawozdanie Kasy Samopomocy adwokatów i aplikantów adwokackich Krakowskiej Izby adwokackiej.

Przewodniczący otwiera dyskusję nad powyższemi sprawozdaniami i wnioskami referenta.

Kol. Dr. Lustgarten omawia sprawę poborów personalu Izby, podnosząc, że wysokość tych poborów, a w szczególności pobory sekretarzy Izby i Rady dyscyplinarnej, nie odpowiadają ich łożonej pracy i wnosi by podwyższono poz. 1 wydatków preliminarza na rok 1930 do kwoty 26.000 zł.

Nadto wnosi, by dla uporządkowania ksiąg kasowych Izby przyjęto osobnego urzędnika, celem utrzymania w stałej ewidencji stanu finansowego Izby.

Dalej wnosi, by na najbliższem Walnem Zgromadzeniu Wydział Izby złożył sprawozdanie, jak postąpił w sprawie podwyższenia poborów personalu Izby, a w szczególności poborów obu sekretarzy.

Kol. Dr. Offner popiera wnioski kol. Dra Lustgartena z tem, że jego zdaniem nie zachodzi potrzeba przyjęcia osobnego urzędnika dla utrzymania w ewidencji stanu finansowego Izby.

Przewodniczący wyjaśnia, że Wydział Izby w ostatnim roku wdrażał liczne egzekucje o zaległe wkładki izbowe, ale i te kroki nie zawsze odnosiły skutek.

Gdy nikt więcej głosu nie zabierał, zamknięto dyskusję, poczem uchwalono wniosek kol. Dra Lustgartena co do podwyższenia poz. 1 wydatków preliminarza na rok 1930 do kwoty 26.000 zł., oraz poborów personalu, a w szczególności poborów obu sekretarzy.

Nadto na wniosek kol. Dra Lustgartena, uchwalono polecić Wydziałowi Izby wdrożenie wszelkich dopuszczalnych kroków łącznie z krokami egzekucyjnemi przeciw tym wszystkim kolegom, którzy zalegają z wkładkami.

ad 6) i 7) porządku dziennego:

Uchwalono przez aklamację wybór kol. Dra Artura Lustgartena na członka Rady dyscyplinarnej oraz kol. Dra Władysława Turchalskiego na zastępcę członka Rady dyscyplinarnej, tudzież Delegatów adw. Dra Józefa Schmetterlinga w Białej, adw.

Dra Michała Maciejowskiego w Bieczu i adw. Dra Eljasza Lutfaka w Makowie.

Wybór Delegata w Radłowie odpadł jako zbyteczny.

ad 8 *a*) porządku dziennego:

Referent adw. Dr. Józef Steinberg przedstawia imieniem Wydziału Izby sprawę przymusu adwokackiego według obecnego stanu we wszystkich 3 dzielnicach Rzeczypospolitej Polskiej oraz według projektu procedury cywilnej i *przedkłada uchwałę Wydziału, powziętą w tej sprawie w dniu 11 lipca 1930* z prośbą o przychylne oświadczenie się na tę uchwałę przez Walne Zgromadzenie.

Kol. Dr. Feller wnosi, by w odnośnej rezolucji wyrażono wprost żądanie wprowadzenia przymusu adwokackiego dla pewnych sporów, a nie pozostawiono tej sprawy ocenie sędziego.

Kol. Dr. Minder wnosi, by w uzasadnieniu rezolucji podniesiono między innemi niskie wykształcenie społeczeństwa, brak znajomości najelementarniejszych przepisów prawnych oraz zachodzące w Polsce często trudności językowe.

Kol. Dr. Offner wnosi, by w rezolucji odnośnej wyraźnie żądano przymusu adwokackiego także w interesie stanu adwokackiego, który jest zupełnie spauperyzowany, oraz by w rezolucji nadmieniono, że pozostawienie wprowadzenia przymusu adwokackiego uznaniu sędziego według tego, jaka jest treść skargi, doprowadzi nietylko do jeszcze większego przeciążenia i tak już małej liczby sędziów, ale także do uniemożliwienia wprost wymiaru sprawiedliwości dla społeczeństwa, gdy sędzia będzie miał obowiązek spisywania protokolarnie z pozwanym, często analfabetą i prawniczo zupełnie niewykształconym, zarzutów przeciw skardze. Nadto podnosi kol. Dr. Offner, że ze samej skargi, wniesionej przez nieadwokata, sędzia absolutnie nie będzie często w stanie ocenić, czy w danej sprawie pozwany ma przybrać sobie adwokata dla wniesienia odpowiedzi na skargę.

Kol. Dr. Gertler podnosi, że jest wskazanem, aby na posiedzeniach innych instytucyj, jak Izby handlowe, Izby rzemieślnicze, Stowarzyszenia właścicieli realności i t. p., zapadały uchwały, iż społeczeństwo żąda wprowadzenia przymusu adwokackiego, by przez to zaznaczyć, że Wydział Izby adwokackiej żąda przymusu adwokackiego nie we własnym interesie członków zawodu adwokackiego, lecz w interesie stron procesowych.

Kol. Dr. Rosenberg (Pilzno) wnosi, by rezolucja odnośna żądała przymusu adwokackiego we wszystkich sporach przed sądami okręgowemi, gdyż Wydział Izby adwokackiej uważa wszystkie te spory za ważniejsze.

Dyskusję zamknięto.

Referent kol. Dr. Steinberg oświadcza, że poruszone przez przedmówców uwagi kolegów Dra Mindera i Dra Offnera przyjmuje do uwzględnienia, pozostawiając Wydziałowi Izby odpowiednią redakcję rezolucji, poczem rezolucję referenta uchwalono z tym dodatkiem, że w rezolucji ma być wyrażone żądanie, iż w sporach przed sądami okręgowemi albo strony mają stawać osobiście, albo jeżeli osobiście nie stawają, to muszą być zastąpione przez adwokata, oraz że w rezolucji ma być nadto przyjęte uzasadnienie, poruszone przez kol. Dra Mindera

ad 8 *b*) porządku dziennego:

Kol. Dr. Leon Geldwerth: przedstawia imieniem Wydziału Izby sprawę zmiany taryfy adwokackiej i przedkłada odpowiednią rezolucję Wydziału Izby do uchwalenia przez Walne Zgromadzenie.

Rezolucję odnośną uchwalono.

W tem miejscu Przewodniczący przedkłada do uchwalenia następującej treści rezolucję, wyrażającą z powodu choroby Prezydenta Izby Dra Jerzego Trammera życzenie rychłego powrotu Jego do zdrowia i objęcie przez Niego znów jak najrychlej agend Izby.

„Ogół kolegów adwokatów przyjął ze szczerem ubolewaniem do wiadomości, iż obecny stan zdrowia naszego Czcigodnego Prezydenta nie pozwolił Mu chwilowo wziąć udziału i przewodniczyć w dzisiejszem Walnem Zgromadzeniu Izby adwokackiej.

Lecz pomni niespożytych zasług i zawsze niestrudzonej ofiarnej pracy dla nas naszego Kochanego Prezydenta także i w ubiegłym roku — ślemy Mu za to, choć na tej drodze, wyrazy naszej głęboko odczutej wdzięczności oraz najlepsze życzenia, by po tej chwilowej niedyspozycji ujął znów co rychlej — w pełni sił i zdrowia w swoje doświadczone i niezawodne dłonie ster naszych spraw, wiodąc nas tak jak dotąd i nadal ku chlubnej przyszłości naszej i naszych następców".

Rezolucję powyższą jednogłośnie wśród oklasków uchwalono.

ad 9) porządku dziennego:

Kol. Dr. Leon Goldwerth porusza sprawę wolnoprzesiedlności i przedkłada do uchwalenia odpowiednią rezolucję.

Kol. Dr. Hirsch wnosi, by Izba krakowska w porozumieniu z Radą adwokacką w Warszawie i Stowarzyszeniem Kandydatów adwokackich przedsięwzięła kroki zmierzające do bezwarunkowego uchylenia zakazu wolnoprzesiedlności.

Kol. Dr. Rosenberg (Pilzno) podnosi, że jest winą także niektórych adwokatów małopolskich, iż sprawa wolnoprzesiedlności napotyka na takie trudności w b. zaborze rosyjskim, gdyż wielu kolegów małopolskich nie postępuje często tak, jakby tego wymagał honor i obowiązek stanu.

Kol. Dr. Lewartowski podnosi, że wedle obecnych ustaw przesiedlenie się adwokatów z Małopolski do b. zaboru pruskiego jest niemożliwe i nie do przeprowadzenia.

Kol. Dr. Rozmarynowicz wnosi, by w odnośnej rezolucji nadmieniono, że nie zachodzą ustawowo żadne przeszkody do przesiedlenia się adwokatów z innych zaborów do Małopolski.

Referent Dr. Józef Steinberg udziela wyjaśnień co do poczynionych przez Wydział Izby krakowskiej w porozumieniu z innemi Izbami małopolskiemi kroków w sprawie wolnoprzesiedlności i co do wniesionych w tej sprawie memorjałów.

Przewodniczący w odpowiedzi kol. Dr. Hirschowi wyjaśnia, że Wydział Izby krakowskiej w sprawie wolnoprzesiedlności zrobił wszystko, co było możliwem, interweniując tak w Ministerstwie jak i w Sejmie w tej sprawie.

Kol. Dr. Leon Geldwerth udziela wyjaśnień w sprawie wolnoprzesiedlności odnośnie do poruszonych przez przedmówców kwestyj.

Kol. Dr. Ernest Ader jest zdania, że przedłożona rezolucja jest zbyt ostra i że w uchwale Walnego Zgromadzenia taki ostry ton nie powinien mieć miejsca oraz wnosi o odpowiednie złagodzenie treści rezolucji.

Kol. Dr. Ujejski udziela wyjaśnień co do stanowiska Związku adwokatów Polskich w sprawie wolnoprzesiedlności i popiera wniosek kol. Dra Ernesta Adera o złagodzenie treści rezolucji oraz wnosi o zupełne opuszczenie ustępu II-go rezolucji i złagodzenie ustępu III-go.

Kol. Dr. Lustgarten jest zdania, że odnośna rezolucja winna być zredagowana w tonie spokojnym, jak tego wymaga najwyższa reprezentacja palestry, jaką jest Walne Zgromadzenie Izby i wnosi, by zredagowanie rezolucji pozostawić Wydziałowi Izby.

Kol Dr. Geldwerth Jan wnosi, by rezolucję odnośną uchwalono tak, jak ją proponuje kol. Dr. Geldwerth Leon.

Przewodniczący wyjaśnia, że rezolucja proponowana przez kol. Dra Geldwertha Leona odpowiada osobistemu zapatrywaniu tegoż kolegi i że rezolucja ta nie jest enuncjacją Wydziału Izby.

Kol. Dr. Geldwerth Leon sprzeciwia się wnioskowi kol. Dra Lustgartena, uważając, iż tylko Walne Zgromadzenie winno w sprawie tej powziąć uchwałę.

Przewodniczący poddaje pod głosowanie wniosek kol. Dra Lustgartena.

Wniosek ten upadł dla braku większości.

W tem miejscu kol. Dr. Wasilkowski stawia wniosek o skonstatowanie przez Przewodniczącego, czy w myśl regulaminu Izby jest obecna odpowiednia ilość członków Izby wymagana regulaminem do powzięcia uchwał przez Walne Zgromadzenie.

Przewodniczący skonstatowawszy brak wymaganego regulaminem do powzięcia uchwał kompletu nie poddaje pod głosowanie ani rezolucji kol. Dra Gelwertha Leona, ani innych w tej sprawie stawianych wniosków i zamyka Walne Zgromadzenie, dziękując pp. Kolegom za przybycie i gorliwy udział w obradach.

Zgromadzenie zamknięto o godz 10-tej wieczorem.

Rezolucje wymienione w powyższym protokole:

A)

I. Zwyczajne Walne Zgromadzenie Izby Adwokatów w Krakowie, odbyte w dniu 12-go lipca 1930 r. w przededniu wprowadzenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej jednolitej nowej na zasadach ustności opartej procedury cywilnej, wobec zawiłego stanu ustawodawstwa uznaje potrzebę wprowadzenia w tej procedurze za wzorem najbardziej kulturalnych państw zachodnich przymusu adwokackiego jako nieodzowne i konieczne, tak ze względów ogólno społecznych dla dobra najszerszych warstw ludności, jak i dla zapewnienia i ułatwienia należytego wykonania jurysdykcji w sprawach cywilnych wobec przeciążenia Sądów i zawiłości przepisów sądowych.

II. Dlatego zwraca się Walne Zgromadzenie Krakowskiej Izby Adwokatów do Prezydjum Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej i do Ministerstwa Sprawiedliwości, jako instytucja po myśli lit. e §u 27-go ord. adwokackiej z dnia 6 lipca 1868 Nr. 96 do tego powołana o przywrócenie artykułu 73-go przedostat. projektu proc. cyw. (w miejsce art. 86 i 221 ostatniego projektu) wprowadzającego zasadniczo przymus adwokacki i konieczność odpowiedzi na skargę we wszystkich sprawach już w postępowaniu przed Sądami okręgowemi i w pierwszej Instancji.

III. Walne Zgromadzenie wyraża przytem zapatrywanie, że w kwestji zaprowadzenia w jak najszerszym zakresie przymusu adwokackiego i odpowiedzi na skargę w procedurze cywilnej poza wybitnym interesem zapewnienia należytego zastępstwa prawnego najszerszym warstwom ludności i chronienia ich przed plagą pokątnego pisarstwa i poza wybitnym interesem Państwa, aby przeciążone sądy grodzkie i okręgowe mogły spełnić swe zadanie, drugorzędną tylko rolę odgrywa połączony z tem także interes materjalny stanu ad-

wokackiego, który-to stan spełnia w interesie publicznym obowiązek bezpłatnego zastępstwa i kuratel ubogich w sprawach cywilnych i karnych, oraz obowiązek obron z urzędu w sprawach karnych i wojskowych. Dlatego winny miarodajne czynniki czuwać nad zapewnieniem dla stanu adwokackiego odpowiednich warunków materjalnej i etycznej egzystencji.

B)

Zwyczajne Walne Zgromadzenie Krakowskiej Izby Adwokackiej uznaje, że potrzeba jednolitej organizacji adwokatury w Polsce łączy się ściśle z potrzebą jednolitego unormowania wynagrodzenia za czynności adwokackie i dlatego uważa jednolite uregulowanie norm wynagrodzenia za konieczne i pilne.

Aż do czasu jednolitego uregulowania wynagrodzenia adwokackiego Walne Zgromadzenie z uwagi, że obowiązująca w Małopolsce i Województwie Cieszyńskiem taryfa adwokacka obowiązująca od r. 1924 przez swe rażąco niskie pozycje oraz z powodu postanowienia § 20 tejże taryfy niepozwalającego na osobne honorowanie adwokata za cały szereg czynności przygotowawczych, wymagających znacznego nakładu czasu i trudu i narażających adwokata na znaczną odpowiedzialność — krzywdzi stan adwokacki tak moralnie, jak i materjalnie — uznaje potrzebę wydatnego podwyższenia tej taryfy oraz wyeliminowania z niej § 10 za konieczną i naglącą.

Walne Zgromadzenie poleca Wydziałowi, aby w porozumieniu ze wszystkiemi Izbami Małopolskiemi oraz Izbą adw. w Cieszynie wypracował projekt taryfy, odpowiadający potrzebom i stanowisku stanu adwokackiego i wszelkich możliwych dołożył starań, aby projekt ten został w odpowiedniej drodze w życie wprowadzony.

C)

I. Walne Zgromadzenie Krakowskiej Izby Adwokackiej, wychodząc z założenia, że odmawianie adwokatom prawa swobodnego osiedlenia się i wykonywania zawodu na całem terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej

1) stanowi pogwałcenie zagwarantowanego każdemu obywatelowi w art. 101 konst. prawa obrania sobie miejsca zamieszkania oraz wykonywania zawodu;

2) sprzeciwia się idei jednolitości Państwa Polskiego przez sztuczne utrzymywanie kordonów dzielnicowych, których zupełne zacieranie leży w interesie odrodzonej i zjednoczonej Rzeczypospolitej Polskiej;

3) wyrządza dotkliwą krzywdę ludności, której w licznych miejscowościach b. zaboru rosyjskiego, pozbawionych zupełnie adwokatów lub niedostateczną ich liczbę posiadających, jużto uniemożliwia lub znacznie utrudnia dochodzenie lub obronę jej praw, jużto skazuje ją na wyzysk ze strony pokątnych lub nienależycie wykształconych doradców prawnych;

4) uniemożliwia racjonalne i równomierne rozmieszczenie adwokatów w całej Polsce, a temsamem usunięcie nadmiaru adwokatów w Małopolsce, a zasilenie nimi tych okolic w innych dzielnicach, w których daje się odczuwać ludności ich brak, protestuje jak najenergiczniej przeciw wszelkim zakusom utrzymywania w adwokaturze dawnych kordonów dzielnicowych, a w szczególności przeciw praktykom Rad adwokackich w b. zaborze rosyjskim i niemieckim, które z pominięciem wyż wymienionych względów dobra publicznego, a chyba tylko z obawy przed konkurencją odmawiają stale i uporczywie adwokatom z Małopolski bez najmniejszego ustawowego powodu prawa przesiedlenia się albo czynią im znaczne trudności.

II. Walne Zgromadzenie wyraża oburzenie tym kolegom, którzy dla nadania niegodnym praktykom zmierzającym do do uniemożliwienia adwokatom Małopolski przesiedlenia się do innej dzielnicy oraz dla wywołania nieufności do palestry Małopolskiej nie cofają się przed oszczerstwami, imputując ogółowi adwokatów małopolskich niższy poziom etyczny a nawet poddając w wątpliwość jego lojalność wobec Państwa.

III. Walne Zgromadzenie apeluje do czynników miarodajnych, by wobec tej niegodnej i szkodliwej agitacji, wnoszącej w stosunki zawodowe adwokackie dotąd wolne od wszelkich tendencyj politycznych, element wybitnie polityczny, porzuciły dotychczasową bierność i stanąwszy w obronie konstytucją zagwarantowanych praw nie dopuściły, aby dla haseł partyjnych lub dla utworzenia sztucznego monopolu dla nielicznych jednostek pozbawiono szerokie warstwy ludności możności korzystania z taniego i pełnoukwalifikowanego zastępstwa prawnego i aby w tym celu wydały bezzwłocznie stosowne zarządzenia umożliwiające każdemu nieposzlakowanemu adwokatowi osiedlenie się i wykonywanie zawodu adwokackiego w którejkolwiek dzielnicy Państwa Polskiego.

III.

SPRAWOZDANIE
z Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Izby adwokackiej w Krakowie

z dnia 13 grudnia 1930.

PROTOKÓŁ

Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dnia 13 grudnia 1930, odbytego w Sali Giełdy pieniężnej w Krakowie, przy ulicy św. Tomasza 34.

O godz. 5 popołudniu otwiera Walne Zgromadzenie wiceprezydent Dr. Fischer, który powołuje na sekretarza Dra Schuldenfreia i stwierdza przepisany komplet.

Przewodniczący przedstawia porządek dzienny Walnego Zgromadzenia.

1) Rozstrzygnięcie odwołania emer. sędziego Andrzeja Siuduta od uchwały Wydziału z dnia 17 października 1930 L. 3635 odmawiającej wpisu na listę adwokacką.

2) Wolnoprzesiedlność adwokatów.

Ad 1) Dr. Landy przedstawia stan aktów, dotyczących prośby p. Siuduta o wpis na listę adwokacką, powody, któremi się kierował Wydział przy odmowie wpisu, oraz treść odwołania.

Jednomyślnie uchwalono nie uwzględnić odwołania em. sędziego Andrzeja Siuduta od uchwały Wydziału z dnia 17 października 1930 L. 3635 i tę uchwałę Wydziału zatwierdzić.

Ad 2) Dr. Józef Steinberg w obszernym referacie przedstawia obecny stan prawny, odnoszący się do prawa wolnoprzesiedlności małopolskich adwokatów, powody, które zniewalają do uzyskania prawa wolnoprzesiedlności na teren innych b. zabo-

rów, i dotychczasowe usiłowania dla wywalczenia tego prawa.

Referent przedkłada następnie projekt rezolucji, przygotowany na konferencji delegatów wszystkich małopolskich Izb adwokackich, w kwestji wolnoprzesiedlności i prosi o uchwalenie tej rezolucji.

Nadto przedkłada referent projekt rezolucji, przygotowany również na powyższej konferencji w kwestji zastrzeżenia pewnej ilości posad sędziowskich dla członków stanu adwokackiego, zniesienia art. 88 ustawy o ustr. sądów powszech. i uzupełnienia art. 88 tejże ustawy na korzyść adwokatury.

Rezolucje powyższe przez aklamację przyjęto.

Dr. Klimecki przedstawia zabiegi i interwencje Komitetu dla wywalczenia wolnoprzesiedlności, przyczem podaje, że w listopadzie 1930 ówczesny Minister Sprawiedliwości Car przyrzekł delegacji tego komitetu zwołać jeszcze w ciągu grudnia 1930 roku konferencję porozumiewawczą wszystkich Izb adwokackich w Polsce.

Dr. Steinberg wyraża nadzieję, że p. Dr. Bogdani jako poseł sejmowy będzie niewątpliwie czynił starania dla udzielenia pomocy w kierunku wywalczenia wolnej przesiedlności.

Dr. Kwieciński uzupełnia sprawozdania p. Dra Klimeckiego.

Dr. Güntner przytacza wyniki konferencji delegatów Izb małopolskich z dnia 30 listopada 1930 r. i prosi o poparcie dla komitetu dla wywalczenia wolnoprzesiedlności.

Dr. Gertler wskazuje na to, że Walne Zgromadzenie może jedynie powziąć uchwały, odpowiadające obowiązującym przepisom ustawowym. Rzeczą komitetu dla wywalczenia wolnoprzesiedlności jest zastosować środki, któreby mogły skutecznie przyczynić się do wywalczenia wolnoprzesiedlności; w szczególności chodzi o rozwinięcie akcji prasowej i wśród czynników politycznych.

Dr. Bogdani wyraża nadzieję, że obecna manifestacja palestry małopolskiej w formie zwołania nadzwyczajnych walnych zgromadzeń wszystkich Izb małopolskich dla rozpatrywania postulatu wolnej przesiedlności nie pozostanie bez dodatniego rezultatu i to w ciągu kilku najbliższych miesięcy.

Dr. Klimecki uzupełnia swoje poprzednie sprawozdanie, wskazując na to, że punkt ciężkości sprawy wolnej przesiedlności polega na tem, iż Izby innych b. dzielnic, wbrew art. 101 konstytucji negują adwokatom małopolskim prawo przesiedlania się.

Na tem Przewodniczący zamyka Walne Zgromadzenie.

REZOLUCJE

wymienione w powyższym protokole:

A)

W n i o s e k

adwokata Dra Józefa Steinberga, delegata Izby Adwokackiej w Krakowie, postawiony na konferencji wszystkich delegatów Izb Adwokackich w Małopolsce i Śląsku Cieszyńskim we Lwowie, dnia 30 listopada 1930 r. — jednomyślnie do wiadomości przyjęty i uchwalony z wezwaniem Wydziałów Izb, aby memorjały tej treści na ręce Min. Sprawiedliwości bezzwłocznie przesłały.

I. Wobec doniosłego i trudnego zadania, które ma do spełnienia Zarząd Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej z okazji wprowadzenia w życie dwóch doniosłych dzieł ustawodawczych, mających pierwszorzędne znaczenie dla zunifikowania życia prawnego w Państwie, jako to procedury karnej i nowego ustnego jednolitego procesu cywilnego, które to dzieła wymagają znacznej ilości nowych sił sędziowskich

i stawiają wysokie wymogi wymiarowi sprawiedliwości — zwracają się Izby Adwokatów Małopolski i Śląska Cieszyńskiego do Ministra Sprawiedliwości, aby za wzorem państw zachodnich, uznających członków stanu adwokackiego jako pełnowartościowy czynnik w organizacji sądownictwa — zastrzegł pewną ilość posad sędziowskich dla członków stanu adwokackiego, co leży z jednej strony w wybitnym interesie publicznym i przysporzy Państwu znaczną ilość znakomicie przygotowanych sił.

II. Izby adwokackie domagają się zniesienia krzywdzącego adwokaturę postanowienia art. 88 ustawy o ustroju sądów powszechnych z 6. II. 1928 L. 12 poz. 93 D. U. R. P., policzającego w przeciwieństwie do innych zawodów nie rok za rok, lecz półtora roku przebytego w zawodzie adwokackim za rok służby sędziowskiej adwokatowi wstępującemu do służby sędziowskiej i domagają się zrównania pod tym względem adwokatury z innemi zawodami prawniczemi.

III. Również domagają się Izby Adwokackie uzupełnienia art. 80 p. a. b. c. powyższej ustawy o ustroju sądów, punktem d) dopuszczającym także członków stanu adwokackiego do Sądu Najwyższego, powołując się w tej mierze na chlubną tradycję członków adwokatury, zajmujących najwybitniejsze stanowiska w Państwie, a w szczególności na znakomite wyniki pracy adwokatów w Komisji Kodyfikacyjnej.

B)

Kwestja wolnej przesiedlności adwokatów Małopolski i Śląska Cieszyńskiego, włokąca się od lat 12, od zjednoczenia Państwa Polskiego, z powodu: coraz to innych przeciw niej wysuwanych pozornych argumentów etycznej, fachowej, narodowościowej lub wyznaniowej natury stanęła na martwym punkcie, jakkolwiek nicość wszystkich argumentów została wykazaną przez rzeczowe ich wyświetlenie.

Ten stan rzeczy opóźnia proces konsolidacji i wewnętrznego zjednoczenia państwowego, narusza godność osobistą i stanową adwokatury tym stanem pokrzywdzonej i powoduje wielkie szkody dla ogółu ludności, pozbawionej w dostatecznej mierze fachowej i łatwo dostępnej pomocy prawnej. Utrzymanie dotychczasowych kordonów dzielnicowych jako pozostałości czasów zaborczych z pogwałceniem wszelkich zasad jednolitości Państwa i wszelkich względów koleżeństwa umożliwia zużytkowanie dla dobra Państwa i szerokich sfer ludności wybitnych sił fachowych tkwiących w adwokaturze znakomicie do zawodu przygotowanej, a zamkniętej w ciasnych granicach dzielnicy poaustrjackiej.

Zważywszy powyższe okoliczności, zważywszy, że Sąd Najwyższy plenarnem orzeczeniem, wydanem na żądanie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1922 r. L. II. 1347/21 orzekł, iż duchowi czasu i dążeniom ustawodawstwa polskiego najlepiej odpowiada wykładnia pojęcia adwokata, zmierzająca do zjednoczenia adwokatury na całym obszarze połączonych ziem polskich oraz, że obowiązujące kodeksy Rzeczypospolitej, ustawy i rozporządzenia z mocą ustaw nie nasuwają przeszkód do dopuszczenia adwokatów, mających siedzibę w jednej z dzielnic Rzeczypospolitej do występowania w roli pełnomocników albo obrońców stron w sprawach cywilnych i karnych, toczących się w innej dzielnicy naszego Państwa z wyjątkiem tylko ziem b. zaboru pruskiego, gdzie obowiązuje specjalne rozporządzenie z dnia 23 czerwca 1920, zważywszy, że obowiązujące we wszystkich trzech zaborach ordynacje adwokackie uznają również zasadę wolnej przesiedlności, — zważywszy

wreszcie, że kwestja wolnej przesiedln - ści adwokatury we wszystkich państwach ościennych, powstałych po upadku państw zaborczych oraz we Francji i Włoszech została dawno załatwioną jako sama przez się zrozumiała z chwilą wydania jednolitej Konstytucji.

I. Walne Zgromadzenie Izby odbyte dnia 13 grudnia 1930 r. zwraca się do Rządu Rzeczypospolitej i do czynników ustawodawczych o bezzwłoczne wprowadzenie w życie zasady wolnej przesiedlności dla adwokatury na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej tak, jak zasada ta weszła sama przez się w życie dla innych zawodów.

II. Walne Zgromadzenie jako czynnik powoływany przez ustawę do zastępstwa stanu adwokackiego uważa zarazem za swój obowiązek zwrócić uwagę czynników miarodajnych, że poczucie krzywdy wyrządzonej adwokaturze w tej części ziem polskich, w której polska myśl niepodległościowa w czasach niewoli znalazła swoją ostoję i ochronę właśnie w największej mierze wskutek działalności palestry małopolskiej, w niej Smolki, Zyblikiewicza, Ziemiałkowskiego i innych — doszło do takiego napięcia, że dalsze przewlekanie obecnego stanu może wywołać następstwa zgubne w swoich skutkach dla prawidłowego wymiaru sprawiedliwości i normalnego funkcjonowania adwokatury.

IV.

Zestawienie przychodów i rozchodów za rok 1930.

Przychód.	Złotych	Rozchód.	Złotych
Pozostałość z 1929 r.	27.313·32	Płace personalu i remuneracje	20.897·50
Wkładki izbowe wraz z dodatkiem za aplikantów	33.398·10	Czynsz za najem lokalu	1.260·—
Należytości za wpis na listę adwokatów	3.180·—	Wydatki kancelaryjne	1.405·60
Zwrot kosztów egzekucyjnych i kosztów postępowania dyscyplinarnego	209·25	Portorja	2.681·42
Zwrot wydatków za portorja	292·—	Telefon	434·50
Zwrot kosztów dzienników dla aplikantów	338·—	Światło	420.15
Odsetki dopisane za 1930 r.	317·98	Zakupno książek, prenumerata czasopism i oprawa	572.15
Przechodnie	95·—	Podatek lokatorski, Kasa chorych, fundusz pensyjny, asekuracja	4·704.68
		Zapomogi dla adwokatów i ich rodzin	5·500·—
		Druki	1·037·75
		Koszta dwóch Walnych Zgromadzeń	550·10
		Przyczynienie się do kosztów delegacji Izb	1.687·50
		Przechodnie	95·—
		Pozostałość na 1931 r.	23.897·50
Sa	65.143·65	Sa	65.143·65

Fundusz grzywien dyscyplinarnych . . Zł. 1.590·—.

Kraków, 1 czerwca 1931.

Sekretarz:
Dr. Gross

Wiceprezydent:
Dr. Fischer

Komisja rewizyjna:

Dr. Landy *Dr. Gabryelski*

V.

Preliminarz budżetu na rok 1931.

I. DOCHÓD.

		złotych
1.	Wkładki izbowe	65.000·—
2.	Należytości za wpis na listę adw.	2.500·—
3.	Dodatek za aplikantów adwokackich	2.500·—
	razem	70.000·—

II. WYDATKI.

		złotych
1.	Płace funkcjonarjuszy Wydziału i Rady	30.000·—
2.	Czynsz z dodatkami	1.500·—
3.	Podatek lokatorski, Kasa Chorych, fundusz pensyjny i ubezpieczenie	5.000·—
4.	Opał i światło	2.000·—
5.	Adaptacje i inwentarz	2.500·—
6.	Wydatki kancelaryjne (druki, papiery, inseraty etc.)	4.000·—
7.	Portorja	3.500·—
8.	Czasopisma, oprawa książek	2.500·—
9.	Wsparcia dla adwokatów i ich rodzin	15.000·—
10.	Wydatki nadzwyczajne	4.000·—
	razem	70·000·—

Kraków, 1 czerwca 1931.

Sekretarz:
Dr. Gross.

Wiceprezydent:
Dr. Fischer.

VI.

Sprawozdanie Wydziału i Rady dyscyplinarnej Krakowskiej Izby adwokackiej

z czynności za rok 1930.

I. Sprawozdanie z czynności Wydziału.

Podobnie jak w latach ubiegłych, zajmował się Wydział również w roku sprawozdawczym sprawą wolnoprzesiedlności adwokatów, uważając ustawowe jej uregulowanie zarówno za postulat słuszności, jak i za rzecz pożądaną z punktu widzenia interesów stanu adwokackiego, w szczególności zaś ad okatury ziem b. zaboru austrjackiego. W sprawie tej wziął udział w konferencji, która odbyła się w dniu 30 listopada 1930 r. w Lwowskiej Izbie Adwokatów, imieniem tutejszej Izby jako delegat Wydziału Kol. Dr. Józef Steinbergł a następnie zwołane zostało przez Wydział Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie, które

odbyło się w dniu 13 grudnia 1930, a na którem zapadły uchwały przytoczone w sprawozdaniu z tego Walnego Zgromadzenia.

O treści powyższej uchwały zawiadomił Wydział p. Prezesa Rady Ministrów, p. Ministra Sprawiedliwości i p. Przewodniczącego Komisji Prawniczej Sejmu. W sprawie tej przygotowała następnie Komisja „ad hoc“ z Wydziału wyłoniona projekt ustawy z odpowiedniemi motywami, a członek Wydziału poseł Kol. Dr. Bogdani czynił starania, aby projekt ten wniesiony został na Sejm, wskutek jednak zamknięcia sesji sejmowej sprawa poszła w odwłokę.

Zresztą pozostawał Wydział w tej sprawie w kontakcie z innemi Izbami adwokackiemi b. zaboru austrjackiego, jakoteż z wyłonionym z pośród adwokatów i aplikantów adwokackich w Krakowie Komitetem dla wywalczenia wolnej przesiedlności i zrównania czasu aplikacji.

W ostatnim czasie wygotowało Ministerstwo Sprawiedliwości projekt jednolity dla całego Państwa ustawy o ustroju adwokatury. Projekt ten normuje również kwestję wolnoprzesiedlności.

Wydział Izby dowiedziawszy się o tym projekcie zwołał bezzwłocznie połączone posiedzenie Wydziału i Rady dyscyplinarnej. Na tem posiedzeniu poddano projekt szczegółowemu rozpatrzeniu, a celem uzyskania zmian w projekcie w duchu zapadłych uchwał upoważniono Delegację Wydziału do uczestniczenia w konferencji zwołanej w tej kwestji przez Naczelną Radę adwokacką we Warszawie na dzień 2-go października 1931. Wyniki tej konferencji przedstawione będą na Walnem Zgromadzeniu.

* * *

Wspólnie z innemi Izbami małopolskiemi zajął się Wydział sprawą obrony dobrego imienia małopolskiej adwokatury w następującej znanej sprawie:

Na posiedzeniu sejmowej komisji prawniczej dnia 21 lutego 1930 r., w czasie dyskusji nad wnioskiem w sprawie wolnej przesiedlności adwokatów z jednej dzielnicy do drugiej, poseł Wacław Bittner, adwokat warszawski, zwalczając wniosek, powołał się między innemi na to, że jeden z adwokatów małopolskich w piśmie do kolegi warszawskiego ofiarować mu miał za wyrobienie posady notarjusza 2.000 dolarów i że w innym wypadku adwokat lwowski miał zażądać od strony, która w interesach przyjechała do Lwowa i poszukiwała notarjusza, za wskazanie adresu notarjusza wynagrodzenia w kwocie 5 zł. Cała prasa doniosła zaraz o tym incydencie, który rzecz naturalna rzucił cień na całą adwokaturę małopolską. Wobec tego dnia 28 lutego 1930 r. wystosował Wydział Izby adwokatów we Lwowie imieniem własnem i z upoważnienia innych Izb b. zaboru austrjackiego do posła Wacława Bittnera pismo z prośbą o odwrotne wymienienie nazwisk obwinionych przezeń adwokatów, by sprawy mogły być przekazane radzie dyscyplinarnej. Ponieważ zaś na pismo to odpowiedział poseł Bittner 10 marca 1930 r., że nie uważa za możliwe podawać drogi, w jaki sposób doszły do jego wiadomości te wypadki, że jednak gotów jest na żądanie udzielić wyjaśnień dziekanowi Rady adwokackiej w Warszawie, który jest w stosunku do niego władzą przełożoną, Wydział Izby adwokatów we Lwowie zwrócił się do dziekana Rady adwokackiej okręgu Sądu apelacyjnego w Warszawie z prośbą o zażądanie od posła Bittnera wyjaśnień. Po kilku urgensach nadesłał jednak dziekan Rady adwokackiej okręgu Sądu apelacyjnego w Warszawie Lwowskiej Izbie adwokatów pismo z 10 czerwca 1930 r. z zawiadomieniem, że poseł Bittner oświad

czył, iż „w danym wypadku pragnie skorzystać z art. 21 konstytucji i nie życzy sobie ujawnić ani źródła informacji, ani też nazwisk owych adwokatów“. W ten sposób poseł Bittner, który dnia 10 marca 1930 r. był gotów udzielić wszelkiej informacji dziekanowi Rady adwokackiej w Warszawie jako swej władzy przełożonej, uznał następnie za odpowiedniejsze zasłonić się art. 21 konstytucji o nietykalności poselskiej. Ze względu na cytowany przepis konstytucji było niemożliwem pociągnięcie p. Bittnera do odpowiedzialności sądowo karnej, a wątpliwą była również możliwość pociągnięcia go do odpowiedzialności dyscyplinarnej przez jego przełożoną władzę zawodową, powyższy stan rzeczy ogłoszony został jednak w komunikacie, który Wydział Izb adwokatów we Lwowie imieniem własnem oraz imieniem Izb małopolskich przesłał Radzie Naczelnej adwokackiej, poszczególnym Radom adwokackim na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, Rządowi, Marszałkowi Sejmu, oraz fachowej prasie prawniczej. W odpowiedzi na ten komunikat otrzymał następnie Wydział Izby adwokatów we Lwowie od Naczelnej Rady adwokackiej w Warszawie pismo, zawierające odpis orzeczenia, w którem Naczelna Rada adwokacka poleciła Radzie adwokackiej w Warszawie zażądać od adwokata Wacława Bittnera wyjaśnienia w powyższej sprawie, a w razie uchylenia się od wyjaśnień lub złożenia wyjaśnień niewystarczających pociągnąć go do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Tak więc ten przykry dla całej małopolskiej adwokatury incydent dotąd jeszcze zakończony nie został i należy obecnie oczekiwać dalszego biegu wypadków, stosownie do orzeczenia Naczelnej Rady adwokackiej w Warszawie.

* * *

Ze względu na ciągle powtarzające się żale Kolegów na nierównomierne traktowanie adwokatów i dowolność przy ustanawianiu zarządców ugodowych i konkursowych, Wydział Izby wdrożył akcję zmierzającą do usunięcia tej nierównomierności i dowolności. Dla oparcia tej akcji na odpowiednim materjale faktycznym wystosował Wydział do wszystkich adwokatów krakowskich oraz delegatów w siedzibach Sądów okręgowych kwestonarjusz następującej treści:

Celem uzyskania podstawy do ocenienia sposobu postępowania Sądów przy ustalaniu zarządców ugodowych lub konkursowych, prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) od którego czasu wykonuje Pan adwokaturę?
2) czy począwszy od roku 1925 był Pan ustanowionym zarządcą ugodowym lub konkursowym, jeśli tak:
3) w jakich sprawach i kiedy?
4) do jakich czynności?
5) jakie kwoty zostały Panu przez Sąd przyznane?
6) jakie się Panu nasuwają uwagi, co do sposobu ustanawiania zarządców?

Upraszamy o odpowiedź do dni 8, w osobnem wygotowaniu odnośnie do każdego rodzaju zarządu i to bez względu na to, czy odpowiedź będzie pozytywną lub negatywną.

Przeważna część Kolegów nadesłała już odpowiedź na powyższy kwestjonarjusz. Materjał ten jest w opracowaniu i w najbliższym czasie Wydział Izby na podstawie zebranego materjału poczyni odpowiednie kroki dla uregulowania poruszonej tu sprawy.

* * *

W sprawie obowiązku przedkładania kart statystycznych, a w szczególności w sprawie przedkładania kart statystycznych przy podaniach egzekucyjnych wniósł Wydział do Ministerstwa Sprawiedliwości memorjał następującej treści:

Do
Ministerstwa Sprawiedliwości
w Warszawie.

Na zasadzie § 27 lit. e) ordynacji adwokackiej z 6 lipca 1868 r., Nr. 96 austr. Dz. p. p. pozwala sobie Krakowska Izba Adwokacka zwrócić się do Wysokiego Ministerstwa w sprawie stosowania rozporządzenia Rady Ministrów z 18 listopada 1927 r D. U. R. P, Nr. 113 poz. 956 w odniesieniu do adwokatów, jako zastępców prawnych stron

Opierając się na okólniku Wysokiego Ministerstwa z 2 sierpnia 1929 r. Nr. 1496/II St/29 w sprawie instrukcji, dotyczącej statystyki zmian własności i obciążeń hipotecznych, żądają Sądy od adwokatów, którzy wnoszą podania hipoteczne, dostarczania kart statystycznych, jak również żądają ich od adwokatów, wnoszących podania egzekucyjne, jeśli egzekucja skierowaną jest na majątek nieruchomy dłużnika. O ile w pierwszym przypadku adwokaci stale stosują się do powyższego żądania i nie uchylają się od współpracy w uzyskiwaniu kart statystycznych, to przecież przy czynnościach egzekucyjnych obowiązek dostarczania kart statystycznych odczuwany jest przez adwokatów jako zbytnie obciążenie, które powoduje dla stron osobne koszta, opóźnienie wniesienia podania, a ewentualnie nawet grozi utratą pretensji

Powołane powyż rozporządzenie Rady Ministrów z 18 listopada 1927 r. przewiduje tylko statystykę obrotów nieruchomościami i obciążeń względnie zwolnień nieruchomości, odnosi się więc do aktów prawnych, które nie obejmują bynajmniej czynności egzekucyjnych. Zgodnie z tem § 3 wyż powołanej instrukcji z 2 sierpnia 1929, nakłada obowiązek wypełnienia kart statystycznych na adwokatów, którzy wnoszą imieniem stron podania o intabulację czy to prawa własności, czy też prawa zastawu. O ile jednak § 20 tejże instrukcji wspomina o egzekucjach, to rozszerza on obowiązek dostarczenia kart statystycznych poza ramy zakreślone rozporządzeniem Rady Ministrów z 18 listopada 1927 r., które nie wymienia wpisów hipotecznych w drodze egzekucyjnej wykonywanych.

Zresztą co do celowości specjalnej statystyki egzekucji, prowadzonych na majątku nieruchomym, nasuwają się wątpliwości, skoro nie prowadzi się osobnej statystyki egzekucyj prowadzonych na rzeczach ruchomych, wierzytelnościach, prawach i t p. Ponadto przy umowie strony znają, względnie powinny na tyle znać odnośną nieruchomość, że wypełnienie karty statystycznej nie powinno sprawiać większej trudności, egzekucję prowadzi jednak wierzyciel bardzo często na nieruchomości, której zupełnie nie zna, która niejednokrotnie położona jest w zupełnie innej miejscowości, wskutek czego uzyskanie dat do karty statystycznej jest połączone z kosztem i stratą czasu, a jeśli kto inny danego wierzyciela ubiegnie, nawet z utratą możności zaspokojenia się z danej nieruchomości. Zarówno więc w interesie adwokatury, jak i społeczeństwa leży ograniczenie obowiązku dostarczania kart statystycznych do samych aktów dobrowolnych z wyłączeniem wniosków (podań) egzekucyjnych.

W każdym razie zauważyć należy, że wstrzymanie załatwienia wniosku egzekucyjnego przez Sąd aż do przedłożenia kart statystycznych jest nieuzasadnione w ustawie, gdyż powołane przepisy o statystyce zmian własności i obciążeń hipotecznych nie zmieniły przepisów kodeksu cywilnego, ordynacji egzekucyjnej i ustawy hipotecznej, według których ma być badaną i ocenianą treść podania o wpis w księdze gruntowej, zaczem nieprzedłożenie karty statystycznej nie powinno uzasadniać ani odmowy, ani nawet wstrzymania załatwienia podania hipotecznego.

Kraków, dnia 15 maja 1931 r.

Wskutek powyższego memorjału otrzymał Wydział z Głównego Urzędu Statystycznego pismo następującej treści:

Do
Wydziału Izby adwokackiej
w Krakowie.

W związku z pismem wymienionem w przedmiocie sprawy Główny Urząd Statystyczny powiadamia Wydział Izby, iż przystąpił do prac przygotowawczych nad nowelizacją rozporządzenia Rady Ministrów z daia 18 listopada 1927 r. w sprawie statystyki zmian własności nieruchomości i obciążeń hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 956).

M. Holtz
wz. naczelnik wydziału.

Spodziewać się więc należy, że wdrożona przez Wydział akcja nie pozostanie bez skutku i że uwagi, poczynione w memorjale Wydziału. znajdą uwzględnienie

przy nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów z 17 listopada 1927 r. w sprawie statystyki zmian własności nieruchomości i obciążeń hipotecznych.

* * *

Z powodu wiadomości w dziennikach krakowskich o wydaniu przez Magistrat miasta Krakowa zarządzenia co do podpisów na podaniach do Magistratu wnoszonych — zwrócił się Wydział Izby do Magistratu o udzielenie Wydziałowi odpisu pomienionego zarządzenia, a to z uwagi na to, że autentyczne brzmienie odnośnego rozporządzenia nie jest adwokatom znane, a jest w interesie publiczności, aby jej rzecznicy odnośne zarządzenie znali.

Na pismo to otrzymał Wydział Izby od Magistratu następujący odpis odnośnego zarządzenia:

„Kraków, 1 kwietnia 1931. Do Pana Kierownika Biura podawczego Magistratu w Krakowie. Wpływające do Magistratu pisma od stron są zaopatrywane podpisem nieraz tak niewyraźnym, że nie można odczytać nazwiska interesowanego — wobec czego załatwienie sprawy napotyka na trudności, a nawet jest uniemożliwione. Polecam przeto Panu Kierownikowi, aby w interesie należytego urzędowania przyjmował od stron tylko podania i pisma dokładnie i wyraźnie podpisywane. Prezydent miasta Inż. Rolle mp.“.

* * *

W sprawie wnoszenia środków prawnych przeciw wysokości kosztów, przyznanych przez Sąd w postępowaniu sądowem stronie, zastąpionej przez adwokata, o czem była mowa w „Przeglądzie Adwokackim“ za rok 1930, otrzymał Wydział pismo p. Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 grudnia 1930 $\frac{\text{Prez. 21.207/30}}{\text{17. N.}}$ i odpowiedział na nie pismem z 13 lutego 1931 L. 4538/30.

Pisma te brzmią dosłownie jak następuje:

I.

„Zdarzają się wypadki, że strony nie mogą wnieść środków prawnych od orzeczeń o kosztach, o ile chcą żalić się na zbytnią ich wysokość, z tego powodu, iż adwokaci, którzy ich w danej sprawie zastępowali, wzbraniają się wnosić je. Opierają się oni na tem, że po myśli uchwały Walnego Zgromadzenia Izby Adwokackiej z dnia 15 czerwca 1912 wnoszenie takich środków prawnych uważane jest za niewłaściwe i szkodliwe dla godności interesów stanu adwokackiego.

Ministerstwo Sprawiedliwości w reskrypcie z 15 grudnia 1930 N. II. A 9559/30 zauważyło, że uchwała taka nie mieści się w zakresie działania Izby, określonym przez § 27 i 28 ord. adw, i że nie da się pogodzić z przepisami procedury cywilnej, gdyż faktycznie uchyla jej przepisy o uprawnieniu strony wnoszenia rekursów w tych wypadkach, w których rekurs musi być przez adwokata podpisany,

Ażeby strony wobec tego stanowiska adwokatów nie były pozbawione możności korzystania ze środków prawnych, zwróciłem uwagę podległym mi sądom na przepis § 520 ust. pierwszy zdanie drugie i § 85 pc., wyrażając zapatrywanie, że w takich wypadkach nie zachodzi prawna przeszkoda do protokolarnego przyjmowania od stron, zastąpionych przez adwokatów, rekursów przeciw uchwałom od kosztów, jeśli adwokat zastępujący stronę wzbrania się rekurs taki podpisać.

W myśl powołanego wyżej reskryptu Ministerstwa Sprawiedliwości proszę zarazem Wydział Izby Adwokackiej o wzięcie pod rozwagę uchylenia powyższej uchwały Walnego Zgromadzenia Izby i zawiadomienia mię o Swej decyzji“.

II.

„W załatwieniu pisma $\frac{\text{Prez. 21.207/30}}{\text{17. N.}}$ postanowił Wydział Izby Adwokackiej w Krakowie objąć porządkiem dziennym najbliższego Walnego Zgromadzenia tutejszej Izby Adwokackiej sprawę środków prawnych przeciw wysokości kosztów, uregulowaną obecnie uchwałą Walnego Zgromadzenia z 15 czerwca 1912 roku.

Odnośnie do stosowanej obecnie uchwały Walnego Zgromadzenia z 15 czerwca 1912 r. pozwala sobie Wydział Izby Adwokackiej zauważyć powołując się w tym względzie także na tutejsze pismo z 16 maja 1930 do Prez. 9042/30, 13 że powołana uchwała Walnego Zgromadzenia nie zawiera bynajmniej bezwzględnego zakazu wnoszenia środków prawnych od orzeczeń o kosztach, przewiduje ona bowiem dopuszczalność takich środków prawnych w razie zaistnienia szczególnych powodów. W praktyce więc w każdym konkretnym przypadku Wydział Izby Adwokackiej bada skrupulatnie każde podanie o zezwolenie na wniesienie takiego środka prawnego, względnie każde usprawiedliwienie wniesienia takiego środka prawnego, rekwirując zawsze w tym celu odnośne akta sądowe, poczem stosownie do zachodzących okoliczności niejednokrotnie albo upoważnia odnośnego adwokata do wniesienia środka prawnego, albo też przyjmuje do wiadomości dodatkowe usprawiedliwienie adwokata, zawierające zawiadomienie o dokonanem już wniesieniu środka prawnego".

W tym stanie rzeczy postanowił Wydział na porządku dziennym Walnego Zgromadzenia umieścić sprawę dopuszczalności wnoszenia przez adwokatów środków prawnych od orzeczeń o wysokości kosztów, uregulowaną dotąd uchwałą Walnego Zgromadzenia z 15 czerwca 1912 r.

* * *

Pp. Koledzy w Starym Sączu przedłożyli nam odpis pisma wniesionego do Pana Prezesa Sądu apelacyjnego w Krakowie o możliwie najrychlejsze obsadzenie wakującej przy Sądzie grodzkim w Starym Sączu posady sędziego orzekającego. Odpis powyższego pisma udzieliliśmy do wiadomości Panu Prezesowi Sądu apelacyjnego pismem z 21 kwietnia 1930, L. 956 z tem, że Wydział Izby pismo to popiera z prośbą o zawiadomienie nas o jego załatwieniu.

Na to zawiadomił nas Pan Prezes Sądu apelacyjnego reskryptem z 13 sierpnia 1930 Prez. 149-5 30, że sędziego orzekającego już zamianowano, który w dniu 1 lipca 1930 r. objął urzędowanie.

* * *

Wskutek memorjału adwokatów w Andrychowie z dnia 20 lipca 1931, L. 3071 w sprawie zamierzonego zwinięcia Sądu grodzkiego w Andrychowie — wystosowaliśmy do Ministerstwa Sprawiedliwości memorjał z dnia 25 lipca 1931 L. 3071 następującej treści:

L. 3071/31

Do
Wysokiego Ministerstwa Sprawiedliwości
w Warszawie
na ręce Pana Prezesa Sądu Apelacyjnego
w Krakowie

Pod 1) przesyłamy memorjał adwokatów w Andrychowie, de praes: 20 lipca 1931, L. 3071, oraz pisma Urzędu miejskiego w Andrychowie, w sprawie zamierzonego zwinięcia Sądu grodzkiego w Andrychowie i prosimy usilnie o zaniechanie zamiaru zwinięcia tego Sądu ze względów w załączonym memorjale przywiedzionych, a to tembardziej, że ewentualne zwinięcie tego Sądu według wszelkiego prawdopodobieństwa nieda w rezultacie żadnych oszczędności, zwłaszcza, jeżeli się uwzględni zrzeczenie się najmu przez Gminę w Andrychowie z jednej a wzrost wydatków na świadków, posłańców sądowych, woźnych, eskorty policyjne i roki sądowe w razie przeniesienia agend do innego Sądu — z drugiej strony.

Ponadto zwinięcie tego Sądu przyczyniłoby się do jeszcze większej pauperyzacji stanu adwokackiego w Małopolsce wskutek konieczności przesiedlenia się adwokatów z Andrychowa do innych miejscowości, gdzie im trudno będzie znaleść możliwość egzystencji.

Kraków, dnia 25 lipca 1931 r.

* * *

Wydział Izby Adwokatów we Lwowie zawiadomił nas, że ogłosił następujący komunikat:

„Żalą się słusznie u Wydziału Koledzy, że na tle obowiązku dostarczania

stempli do protokołów, uchwał i wyroków sądowych narażani bywają przez zastępujących stronę przeciwną adwokatów lub kandydatów adwokatury na przykrości czy to we formie scysji na sali rozpraw, czy też we formie nocji.

Wydział Izby Adwokatów przypomina wobec tego Panom Kolegom swą uchwałę z dnia 25 lutego 1916 i wzywa ich do ścisłego jej przestrzegania. W myśl tej uchwały zalecono członkom Izby, by po połowie dostarczali stempli do protokołów rozpraw, przy których występują jako zastępcy stron. Do tego bowiem są zobowiązani w myśl wyraźnego przepisu §§ 8 i 9 rozp. o należytościach sądowych z 15 września 1915 Dz. P. P. Nr. 279, które nakładają na obie strony niepodzielny obowiązek uiszczania opłaty stemplowej i solidarną odpowiedzialność pełnomocników stron, z czego w dalszej konsekwencji wynika wzajemny regres w myśl ust. cyw. niezależnie od obowiązku ponoszenia kosztów wedle procedury cywilnej. Wydział Izby Adwokatów powziął powyższą uchwałę z tego także względu, że spory zastępców stron na tematy dostarczania stempli czy to wobec Sądu, czy też wobec Władz skarbowych ubliżają powadze stanu".

Uznając to wezwanie za zupełnie uzasadnione, wzywamy Kolegów naszego okręgu do przestrzegania również powyższej zasady co do sposobu dostarczania znaczków stemplowych.

* * *

Główną część pracy Wydziału stanowiły jak i w poprzednich latach sprawy normalne, bieżące, które znowu w stosunku do roku 1928 bardzo znacznie wzrosły. — I tak Wydział był zaprzątnięty bieżącemi sprawami, polegającemi na wpisach na listę adwokatów, na listę kandydatów adwokackich, kontrolowaniu i poświadczaniu praktyki kandydatów adwokackich, na policzaniu służby wojskowej do praktyki kandydatów adwokackich, na opinjowaniu ponownych podań, wnoszonych do Ministerstwa Sprawiedliwości, na ustanawianiu zastępców w sprawach przeciwko adwokatom w sporach, których ilość bardzo urosła, na ustaleniu honorarjów spornych między adwokatami a klientami, na wydawaniu opinji na żądanie Sądu co do wysokości honorarjum, na rozpatrywaniu zażaleń wnoszonych na adwokatów, w znacznej mierze nieuzasadnionych i t. d.

Kraków, dnia 2 października 1931 r.

Za Wydział Izby
Dr. Edmund Fischer
Wiceprezydent.

II. Sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej.

A) Uwagi ogólne.

Wpływ w r. 1930 był większy niż w poprzedzającym r. 1929, a mianowicie w r. 1929 wpłynęło nowych doniesień 76, zaś w r. 1930 wynosił 81.

Z końcem roku 1930 zaległości okazują się co do liczby w wyższej ilości aniżeli w r. 1929, albowiem, gdy zaległości w r. 1929 wynosiły 243 spraw, zaległości w r. 1930 wynoszą 270 spraw.

Okoliczność ta, że zaległość wzrosła, usprawiedliwioną jest jednak tem, że wiele spraw ciężkich zawisłem jest od ukończenia spraw karnych oraz tem, że w roku

bieżącym wpłynęło kilka spraw bardzo skomplikowanych, a zostało nam przydzielonych przez Sąd Najwyższy w drodze delegacji naszej Rady dyscyplinarnej w miejsce właściwej. którejby odnośnie obwinieni wedle ustawy podlegali.

Ponadto zaznaczamy, że wiele decyzyi w sprawach wykazanych jako niezałatwionych nie zapadło jeszcze w ciągu r. 1930 ale urosło w moc prawa dopiero w styczniu 1931 r., wobec tego figurować one muszą formalnie jako niezałatwione.

W ten sposób faktycznie zaległości za rok 1930 nie wzrosły, ale wynoszą normalną ilość, odpowiadającą wpływom.

B) Wyjaśnienia szczegółowe.

(Cyfry podane w nawiasie odnoszą się do roku 1929).

I) Ilość spraw załatwionych w r. 1930 i w latach poprzednich, a uprawomocnionych w r. 1930.

Sprawozdanie obejmuje pozycyj 270.

Na tę ilość składają się sprawy pochodzące:

1) z r. 1923	1	(1)
2) „ 1924	2	(2)
8) „ 1925	6	(13)
4) „ 1926	14	(22)
5) „ 1927	25	(34)
6) „ 1928	63	(88)
7) „ 1929	76	(81)
8) „ 1930	82	(—)
	270	(231)

W dniu 31 grudnia 1930 pozostało 218 **spraw niezałatwionych ostatecznie do końca r. 1930,** a mianowicie:

1) z r. 1923	0	(2)
2) „ 1924	2	(2)
3) 1925	5	(10)
4) „ 1926	12	(14)
5) „ 1927	20	(25)
6) „ 1928	45	(63)
7) „ 1929	59	(74)
8) „ 1930	75	(–)

Dnia 1 stycznia 1931 pozostaje niezałatwionych spraw . . .	218	(189)
tak, że w r. 1930 urosło w moc prawa 270—218	52	(54)
Razem jak wyżej	270	(243)

II) Stan, w jakim z końcem roku 1930 znajduje się 270 spraw niezałatwionych ostatecznie, a objętych tabelą I.

a) **w stadjum wniosku o delegację innej Rady dyscyplinarnej** .	0	(1)
b) w stadjum po uchwale na uzupełnienie dochodzeń . . .	10	(6)
c) w stadjum nieprawomocnego zaniechania	5	(4)
d) w stadjum po uchwale przekazującej, a przed rozprawą	5	(4)
e) w stadjum po nieprawomocnem orzeczeniu	17	(12)
f) w stadjum wstrzymania postępowania z powodu sprawy w Trybunale administracyjn. wzgl. w Trybunale kompetenc.	1	(1)
Razem	38	
g) w stadjum w którem nie powzięto dotąd żadnej uchwały merytorycznej	232	

III) **Ilość posiedzeń odbytych i ilość spraw załatwionych w roku 1930.**

Posiedzenia wzgl. rozprawy odbyły się w r. 1930 w liczbie 29 w dniach 11/I, 1/II. 8/II. 15/II, 22/II, 1/III. 8 III, 15/III 24/III, 29/III, 12/IV, 26/IV, 10/V, 17/V 24/V, 31/V. 14/VI, 21/VI, 28/VI, 6/IX, 13/IX, 4/X, 11/X, 18/X, 25/X. 15/XI, 22/XI, 29/XI, 20/XII.

Na posiedzeniach tych załatwiono merytorycznie:

1) **prawomocnie** (tabela I) spraw	52	(54)
2) **nieprawomocnie:**		
a) przez zaniechanie (tab. II c)	5	(4)

b) przez przekazanie tab, II d) 5 (4)
c) orzeczeniem nieprawomocnem (tab. II c) 17 (12)

Razem w roku sprawozdawczym załatwiono spraw 79 (74)

Nie załatwiono merytorycznie:
a) wedle tab. II a) 0 (1)
b) „ „ II b) 10 (6)
c) „ „ II f) 1 (1)
d) „ „ II g) 180 (161)
191 (169)

Zatem zgodnie z ilością pozycyj sprawozdania tabela I 79+191 . . . 270 (243)

IV) **Statystyka spraw ukończonych prawomocnie w roku 1930.**

Ukończono w r. 1930 prawomocnie . . . . 52 spraw

Sprawy te dotyczą 50 obwinionych, a mianowicie załatwiono prawomocnie:
1) przez odłożenie z powodu śmierci lub wykreślenia z listy 5 spraw przeciw obwinionym 5
2) przez zaniechanie 18 spraw przeciw obwinionym . . . 20
3) przez orzeczenie zaczepione 10 spraw przeciw obwinionym 8
4) przez orzeczenie niezaczepione spraw 10 przeciw obwinionym 17

Razem przeciw obwinionym 50 spraw

Uwagi dotyczące spraw prawomocnie osądzonych:

A) W dwóch wypadkach przy powzięciu uchwały zaniechania (25) 27, 29 (30), oraz dwóch wypadkach przy orzeczeniu uwalniającem (13) 23, 74 (29) uchwaliła Rada dyscyplinarna odstąpić akta Wydziałowi Izby Adwokackiej w Krakowie do ewentualnego wytknięcia.

B) Treść orzeczeń — wydano orzeczeń:
a) **Uwalniające** przeciw obwinionym . . 8
b) **zasądzające:**
1) za wykroczenie przeciw obowiązkom 1
2) za wykroczenie przeciw godności stanu 11
3) za wykroczenie w obu kierunkach 8

Sąd Najwyższy:

a) w sprawach dwóch orzeczenie co do winy i kosztów zatwierdził — karę obniżył.

b) w sprawie jednej orzeczenie o winie i kosztach zatwierdził, a karę zmienił.

3) w sprawie jednej orzeczenie co do winy zmienił i uwolnił obwinionego.

4) w sprawie jednej orzeczenie co do winy zmienił, a w sprawie drugiej orzeczenie co do winy w jednym ustępie uchylił, resztę zatwierdził.

5) w sprawie jednej częściowo uwolnił, częściowo orzeczenie co do winy i kary zatwierdził.

6) w innych sprawach zaczepionych w orzeczeniu co do winy, kary i kosztów zatwierdził.

C) **Kary orzeczono.**

a) Karę nagany w sprawach 7
b) Karę nagany 12
c) Karę suspenzji w wykonywaniu adwokatury 2

Grzywny nałożone: 4 à . . . 25 Zł.
4 à . . . 100 „
4 à . . . 200 „
1 à . . . 250 „
1 à . . . 500 „
1 à . . . 1000 „
1 à . . . 2000 „
1 à . . . 3000 „
wynoszą łącznie 7650 Zł

D) **Koszta:**
nałożono na 17 obwinionych w łącznej kwocie 1080 Zł., a to w kwotach od 20 Zł. do maksymalnej 200 Zł.

V) Ze spraw niezałatwionych prawomocnie zalegają w Sądzie Najwyższym spraw 7.

Kraków, dnia 1 stycznia 1931.

Z RADY DYSCYPLINARNEJ KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.

Sekretarz Rady dyscypl.: *Dr. Krygowski* mp.

Wiceprezes Rady dyscypl.: *Dr. Ader* mp.

VII.

Kasa samopomocy adwokatów i aplikantów adwokackich Krakowskiej Izby adwokackiej.

Stan funduszów za czas od 1 czerwca 1930 do 1 czerwca 1931 r.

I. WPŁYWY.		zł	zł.
Stan kasy w dniu 1 czerwca 1930			48.424·80
Wkładki wpłacone z powodu wypadków śmierci		11.012·42	
Dopisane odsetki		2.283·31	
Datki dobrowolne:			
Kol. Dr Zopoth, nieprzyjęte honorarjum	500·—	750·—	
Kol. Dr Diehl i Dr. Styś zebrane w Nowym Targu z powodu śmierci bł p. Kol Dra Ueberalla	250·—		
Przekazano z funduszu grzywien dyscyplinarnych		970·—	15.015·73
			63.440·53

II. ROZCHODY.		
Wypłacono z powodu 4 wypadków śmierci	8.000·—	
Koszta druków w P. K. O.	31·—	8.031·—
Stan kasy		55.409·53

Z funduszów tych umieszczone są na książeczkach wkładkowych Banku Gospodarstwa Krajowego w Krakowie, Nr. 35067, — zł. 21.296·37; Nr 36725 — zł. 10.563·22, reszta na koncie P. K. O. Nr. 404·621.

Dr. Landy
skarbnik.

VIII.

Wnioski Wydziału:

a) w sprawie ubezpieczenia adwokatów na wypadek śmierci — b) w sprawie wysokości wpisowego i wkładki rocznej.

Walne Zgromadzenie Izby Adwokatów w Krakowie z dnia 17 października 1931 r. uchwala:

I. Upoważnia się Wydział Izby do utworzenia Adwokackiego Funduszu ubezpieczenia i wsparć i wprowadzenia tego funduszu w życie z dniem 1 stycznia 1932 r.

II. Upoważnia się Wydział do uchwalenia regulaminu tego funduszu na następujących zasadach:

a) Ubezpieczeniu podlegają wszyscy adwokaci, którzy wpisani są obecnie lub w przyszłości będą wpisani na listę adwokatów tut. Izby, o ile w chwili wpisu nie przekroczyli lat 55.

b) Na fundusz powyższy składają się: oznaczona przez Wydział część wkładki izbowej oraz wpisowego, wpisowe do funduszu, grzywny dyscyplinarne, datki i inne dochody, przez Wydział dla tego funduszu przeznaczone.

c) Funduszem zarządza Wydział Izby Adwokackiej.

d) Wydział oznacza wysokość wpisowego oraz sum ubezpieczeniowych, jakoteż wsparć.

e) Na wypadek śmierci otrzymuje sumę ubezpieczeniową osoba, wskazana przez adwokata.

III. Na podstawie powyższych zasad ułoży Wydział regulamin funduszu, wyda go drukiem i doręczy wszystkim członkom Izby.

IV. Kasa samopomocowa istnieć będzie aż do wyczerpania jej funduszów, a korzystać z niej będą członkowie, którzy w dniu dzisiejszym nie zalegają z żadną wkładką (§ 4 regulaminu).

V. Wkładkę izbową podwyższa się na r. 1931 do kwoty 120 zł. i jest ona płatną w 4-ch ratach kwartalnych, wpisowe podwyższa się do kwoty 120 zł.

IX.

Komunikaty.

Podanie o wpis na listę kandydatów adwokackich, względnie o uwidocznienie dalszych wstąpień i wystąpień powinien podpisać tak adwokat jak i kandydat adwokacki. Rozpoczęcie praktyki adwokackiej liczy się kandydatowi od dnia nadejścia podania do Wydziału (§ 30 ord. adw.).

* * *

Zgłoszenie wystąpienia kandydata adw. z praktyki winno być wniesione bezzwłocznie po wystąpieniu z oznaczeniem dnia wystąpienia.

* * *

Podań o wystąpieniu jednego kandydata i wstąpieniu innego kandydata nie należy łączyć w jednem piśmie, gdyż to utrudnia załatwienie i powoduje zwłokę w załatwieniu.

* * *

Nie należy łączyć w jednem podaniu zawiadomienia o wstąpieniu kandydata, z prośbą o udzielenie prawa substytucji przed Trybunałem, gdyż podanie o wstąpieniu musi pozostać w aktach Izby, zaś podanie o udzielenie prawa substytucji przedkłada się Sądowi apelacyjnemu.

* * *

Podanie o udzielenie kandydatowi adw. prawa substytucji przed Trybunałem powinien wnieść adwokat z uzasadnieniem swego żądania, np. chorobą, wyjazdem, nawałem czynności itp.

* * *

Zażalenia do Wydziału Izby lub do Rady dyscyplinarnej, oraz wyjaśnienia adwokatów na zażalenia winny być wniesione zawsze w dwóch egzemplarzach pisma.

* * *

W zgłoszeniu zamiaru przesiedlenia się adwokata do innej miejscowości tutejszego okręgu należy wymienić osobę substytuta z grona adwokatów urzędujących w miejscu dotychczasowej siedziby. Jeżeli adwokat zamierza przesiedlić się z innego okręgu do tutejszej Izby, lub z tutejszej Izby do innego okręgu, to należy podanie ze zgłoszeniem zamiaru przesiedlenia się wnieść równocześnie do Wydziału obu Izb.

X.

Liczba adwokatów i kandydatów adwokackich.

I. Z końcem roku 1929 było adwokatów wpisanych w Izbie Krakowskiej . . .		830
1. przybyło w roku 1930:		
a) w Krakowie	20	
b) w siedzibie Sądów okręgowych	10	
c) w siedzibie Sądów grodzkich	24	54
Ogólna liczba		884
2. ubyło w roku 1930:		
a) z powodu przesiedlenia się do okręgu innej Izby . .	1	
b) z powodu rezygnacji	2	
c) z powodu śmierci	14	17
Stan z końcem roku 1930		867
II. Z końcem roku 1929 było kandydatów adwokackich wpisanych w Izbie Krakowskiej		332
przybyło w roku 1930		88
Ogólna liczba		420
ubyło w roku 1930		143
Stan z końcem roku 1930		277

XI.

Dziennik podawczy.

Od 1 stycznia do 31 grudnia 1930 wniesiono do Wydziału Izby pism 4.622.

Wydawca: Wydział Izby Adwokackiej w Krakowie, ul. Gołębia 6.
Drukarnia Związkowa w Krakowie, ul. Mikołajska L. 13.